

menter fremlægges senest én måned før generalforsamlingen.

For så vidt angår de opregnede dokumenter skal særligt bemærkes, at kravet i nr. 3 om fremlæggelse af regnskab for den forløbne del af regnskabsåret for det pågældende selskab indtil tidspunktet for åbningsbalancen for det fortsættende selskab har sin baggrund i ønsket om på en hensigtsmæssig måde at sikre offentliggørelse af regnskab for den pågældende periode.

For så vidt angår direktivets bestemmelser i art. 11, stk. 1 c, om en såkaldt »mellembalance« henvises til bemærkningerne til forslaget § 134 b. Ifølge forslaget § 134 g, stk. 1, skal anmeldelsesberettigede kreditorer anmelde krav i de respektive selskaber inden en måned efter, at beslutning om fusion er truffet i alle selskaber. Kreditorer har derfor en væsentlig interesse i at få dette tidspunkt oplyst, og adgang hertil i forhold til alle selskaber er sikret i forslaget § 134 e, stk. 6. Når anmodning er fremsat, har selskabet pligt til at meddele kreditor tidspunktet, så snart det kendes.

Til § 134 f

Direktivet indeholder ingen bestemmelser om retten for minoritetsaktionærerne i det ophørende selskab til at forlange sig indløst i forbindelse med en fusion.

I lyset af de regler om vurdering, som er fastsat i direktivet, jfr. forslaget § 134 c, er der næppe behov for den særlige beskyttelse af aktionærernes interesser, som følger af gældende AL § 136. For de tilfælde, hvor en vis beskyttelse alligevel bør være mulig, foreslås det som § 134 f at indføre en regel om, at aktionærer i ophørende selskaber kan gøre krav gældende, hvis det fremgår af vurderingsmændenes udtalelse efter § 134 c, at vederlaget ikke er rimeligt og sagligt begrundet. Sag anlægges inden 14 dage efter, at der i alle selskaber er truffet beslutning om fusion. Det er endvidere en betingelse, at vedkommende aktionær har taget forbehold herom på generalforsamlingen. Det kræves således ikke, at aktionæren har stemt imod fusionen. Kravet skal rettes mod det ophørende selskab, og fusionen kan ikke gennemføres, før sådanne krav er afgjort, jfr. forslaget § 134 h, stk. 1.

Til § 134 g

Fusionsdirektivets art. 13, stk. 1, foreskriver, at såvel det ophørende som det fortsættende selskabs kreditorer sikres en passende ordning til sikring af

deres rettigheder. Af samme artikels stk. 2 fremgår, at lovgivningen i det mindste skal bestemme, at de fusionerende selskabers kreditorer har krav på passende sikkerhed, hvis selskabernes finansielle situation gør denne beskyttelse nødvendig, og kreditorerne ikke allerede har en sådan sikkerhed. Ministerrådet har i en erklæring til rådets protokol fastslået, at betingelserne for at overlade sikkerhedsstillelse er opfyldt, når det overtagende selskabs finansielle situation tilfredsstiller rimelige solvenskriterier, som er fastlagt i den nationale lovgivning.

Af art. 13, stk. 2, fremgår endvidere, at denne beskyttelse i det mindste skal omfatte kreditorer, hvis fordringer er stiftet forud for fusionsplanens offentliggørelse og ikke forfaldne på tidspunktet for denne offentliggørelse.

Endelig muliggør art. 13, stk. 3, forskellige ordninger for de to kreditorgrupper.

AL § 138 beskytter på den anden side alene kreditorer i ophørende selskaber.

Med reglerne om særskilt forvaltning eller anden ordning med disse kreditorer som forudsætning for fusionens gennemførelse, er AL § 138 udtryk for den obligationsretlige grundsætning om, at skyldnerskifte medfører, at debitors forpligtelse forfalder, medmindre indsættelse af ny debitor er sket med kreditors samtykke. Særskilt forvaltning anvendes ikke meget i praksis og virker i dag formentlig alene ansporende for tilvejebringelsen af aftaler mellem et selskab og dets kreditorer. Det findes imidlertid ikke hensigtsmæssigt iøvrigt at opretholde den gældende ordning ved siden af de regler, som ifølge direktivet pålægges indført i lovgivningen, herunder navnlig regler om beskyttelse af kreditorerne i det fortsættende selskab og om øget offentlighed i fusionsfasen. Behovet for regler, der letter strukturændringer i erhvervslivet, taler endvidere for en adgang til at gennemføre fusioner uden en ubetinget forpligtelse til at tilvejebringe ordninger med alle kreditorer i ophørende selskaber.

Direktivets art. 13 tillader indførelse af regler efter en model, som kendes i flere medlemsstater, og hvorefter fusioner gennemføres uafhængigt af opgøret med kreditorer og eventuelle mindretsaktionærer i ophørende selskaber. Disse regler bygger på et princip om universalsuccession, og går ud på, at alle kreditorer må rette deres krav mod det selskab, der fortsætter efter fusionen.

Sådanne regler har været overvejet i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget. Efter henstilling fra justitsministeriet har man som sagt udformet forslaget regler om kreditorbeskyttelse således, at